СВОБОДА — SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

РІК LIX. Ч. 71. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 27-го БЕРЕЗНЯ 1951. No. 71. JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, MARCH 27, 1951. VOL. LIX.

П'ЯТЬ ЦЕНТІВ в Злуч. Дер. Америки СІМ ЦЕНТІВ Закордоном — Тел. „Свободи": BErgen 4-0807 4-0237 — Тел. У. Н. Союзу: BErgen 4-1016 — FIVE CENTS in the U. S. of America SEVEN CENTS Elsewhere

ДАЛЬШИХ ДЕСЯТЬ БІЛІОНІВ НА ОЗБРОЄННЯ

Вашингтон, 25 березня. — Після свого повороту з зимових вакацій на Флориді президент Труман негайно взявся до виконування своїх задумів, які він уформив підчас відпочинку. Одним з них є приспішення нових контрактів для оборонної продукції у висоті десять біліонів долярів. З дотепер ухвалених42 біліони на мобілізацію зужив уряд уже 65 відсотків на воєнні замовлення. Вони сягають пересічно п'ять біліонів місячно. Щойно тепер ці замовлення почнуться давати взнаки цивільному населенню, бо з кінцем біжучого року вони обіймуть 20 відсотків цілої економії країни. Дотеперішні замовлення не обмежувалися на самі воєнні вироби. Вони обіймали теж і підготову до продукції та до призбирання матеріялів, які до цього потрібні.

Програма при цьому була така, наче б ми приготовлялися до тотальної війни, отже треба було наладнати відповідно залізниці, машинерію для фармерської продукції, постачання металів і різних інших сирівців. Коли це все буде викінчене, то, зовсім самозрозуміле, що для цивільних потреб останеться мало-що. Продукція самої зброї дійде до вершка щойно за рік і тоді вона дасться належно відчути. Тоді треба буде вжити всіх аргументів, щоб переконати населення, що саме тому, що ми обмежуємо наші особисті потреби до найвищого ступня, нам удалося запобігти вибухові тотальної віюни.

СЕНАТСЬКА СЛІДЧА КОМІСІЯ ПРАЦЮЄ ДАЛЬШЕ

Сенатська слідча комісія, покінчивши свою працю в Ню Йорку, переїхала до Вашингтону і звідси веде дальші переслухання як для докінчення слідства над нюйорським підземним злочином, так і над іншими розгалуженнями. На свідків візвано вже голову Федерального Слідчого Бюра, Дж. Едґара Гувера, як теж генерального прокуратора, Дж. Гаверда Мек Ґрета. Говорять теж про призив для губернатора стейту Ню Йорк, Тамеса Е. Дюї, щоб почути від нього погляди на розгалуження гри в кінські перегони в купелевій місцевості Саратоґа Спрінґс, у північній частині стейту. — Незалежно від цього нюйорська слідча лава присяжних суддів покликала на свідка мабасадора до Мексика, Вилйема О'Двайера для вияснення деяких злочинів у підземеллю, які поповнено за часів його урядування як окружного прокуратора або як посадника міста Ню Йорку.

АТЛЯС ДЛЯ ЗАРЕЄСТРУВАННЯ КРАЄВОГО БАГАТСТВА

Шікаґо. — Перший атляс багатства Злучених Держав одобрила Рада Товариства Американських Географів на свому річному зібранні. Кошти видання обчислені на мільйон дол. Він буде придатний для оборони. Праця над нарисом відповідних мап потриває зо три роки. У ньому буде теж поміщена різнородна статистика, включаючи й перепис населення з 1950 р. Атляс має між ін. послужити змаганням зберегти різні краєві ресурси.

ЗАПОВІДАЮТЬ НОВУ ПРОБУ З АТОМОВОЮ АРТИЛЕРІЄЮ

Вашингтон. — Урядовці передбачають нові тайні проби атомової зброї на острові Еніветок, на Пацифіку. Вони мають на цілі розвиток малих атомових бомб, які можна буде перевозити літаками з літаконосців і бомбардувальниками. Урядовці кажуть, що ці проби прискорять виріб атомових куль для артилерії.

СЕНАТ ЗА ПРОСЛІДЖЕННЯМ КОМУНІСТИЧНИХ ПІДПРИЄМСТВ

Вашингтон. — Сенатор Гомер Ферґусон вийшов з доманганням прослідити діяльність комуніста, звісного під закритим іменем „Товариш Зі", який помагав Комуністичній партії фінансувати шпигунські замисли в Злучених Державах. Слідство має бути основане на звідомленні Еліота Ирла, колишнього розвідчого офіцера, який минулого тижня заявив у Бостоні, що один давніший комуніст, якого він назвав „Товариші Зі", завідував цілою низкою підприємств, з яких дохід він віддавав на ведення шпигунського ремесла. Ирл виявив перед одним товариством у Бостоні, що „Товариш Зі" приїхав з Росії в 1914 р. й живе тепер на Лонґ Айленд, коло Ню Йорку. Цей „Зі" покинув Комуністичну партію, коли його засудили за вживання фальшивого пашпорту в 1940 році, одначе він дальше вислугується комуністам. Ирл виявив теж, що „Зі" мав під своєю управою цілий ланцюг нічних клюбів, літніх таборів і готелів, виріб фонографічних платівок, книгарні, друкарні, накладні і підприємства виробу машин.

СЕКРЕТАР ОБОРОНИ ЗАПОВІДАЄ НОВУ ЗБРОЮ ДЛЯ КОРЕЙСЬКОЇ ВІЙНИ

Вашинґтон. — У своєму першому півсрічному звіті як секретар оборони ген. Джордж К. Маршал виявив, що американські вояки в Кореї і в інших заморських базах дістануть незабаром нові роди зброї, включаючи й атомову зброю. „Зусилля, які ми присвятили для наукових дослідів і на розвиток винаходів, починають нам уже вплачуватися не тільки в атомовій ділянці, але й на інших полях. Недавні оборонні замовлення, які ми поробили з уваги на військову розбудову на час після-корейського періоду, принесуть нам результати в наступних місяцях". — ствердив ген. Маршал у звіті.

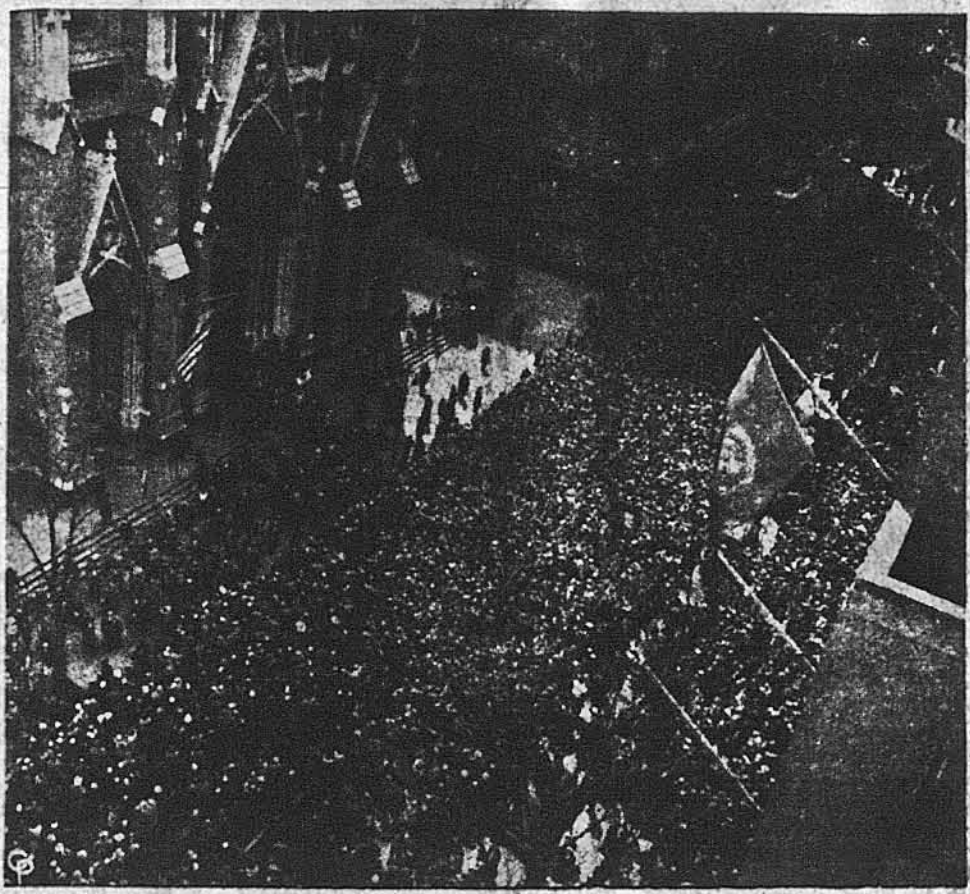
Досі звісно, що в Корейській війні вживають такого „після воєнного" винаходу, а саме кріс „базука" з проміром на 3.5 цалів для стримання тенків. Команда армії відмовилася потвердити приватні вісти про винахід 105 міліметрового кріса, прикріпленого до військового авта-„джіпа". Таксамо не потверджено урядово вісток про атомову артилерію й керовані стрільна, які мали бути випробовані недавно в Неваді.

В АМЕРИЦІ

● **Суд відмовив нової розправи** проти Оскара Коллазо, змовника на життя президента, засудженого на кару смерти. Відповідаючи на закиди адвоката, начеб присуд був виданий на підставі сторонничої інструкції для судейської лави, суддя Голдборо заявив: „Суддя не є на те, щоб сидів як придуркуватий ідіот і тільки дозволяв на записування до протоколів невмісних свідчень".

● **Морального й етичного кодексу** для поведінки урядників домагається конґресмен Кеннет Б. Кітінґ з Ню Йорку. Він того переконаний, що останні переслухання конґресменів в комісіях, видруковані прилюдно, потрясають людиною.

● **Обмеження в Конґресовім Рекорді** невиголошених промов а тільки переданих на письмі до друку, хоче завести конґресмен Селлер з Ню Йорку. Обмеження полягало б на тому, щоб не поміщувати писаних обид, якщо вони не були сказані в дійсній промові, виголошеній у Конґресі.

ВЕЛИКДЕНЬ НА П'ЯТИЙ ЕВЕНЮ В НЮ ЙОРКУ. Величава катедра св. Патрика завжди є центром уваги десяток тисяч нюйорчан, що чекають на можливість увійти в святиню. Після церковних відправ по цій же евеню відбувається традиційна паради нових одягів, зокрема жіночих капелюхів, що творить вдячний об'єкт для кожного ока — і фотографічного апарату.

Українців прийматимуть до Американської Армії в Німеччині

Франкфурт, Німеччина, 26. березня. — Американське командування в Европі повідомило, що „в найкоротшому часі" до Американської Армії в Европі буде прийнятих 2,500 чужинців, в тому „велика частина" українців. Уповноваження до цеї безприкладної в історії Американської Армії акції дає американському командуванню ухвалений свого часу Конґресом Акт Ладжа. Новобранців рекрутуватиметься головно з-поміж українців, поляків, югославів, росіян та деяких інших національностей, що досі служили в т. зв. робітничих батальйонах, призначених для охорони американського військового майна та військових споруд в Німеччині. Виразно зазначено, що з-поміж тих чужинців, що їх прийметься до служби в американських збройних силах, виключені німці. Рівночасно стверджується, що мобілізація 2,500 чужинців не буде безпосереднім скріпленням американських окупаційних сил в Німеччині, бо новобранці насамперед будуть перевезені до Злучених Держав для відповідного військового вишколу. Українці, поляки і росіяни будуть зверболвані з-поміж тих переміщених осіб, що вже від довшого часу перебували на скитальщині, тоді як чеський контингент буде покритий головно новими втікачами. Рівночасно повідомляється, що теж британське командування плянує включити в свої збройні сили в Німеччині „велику кількість" чужинців не-німецького походження. Американці згори приготовані на совєтську пропагандивну акцію, яка цілком певно „доказуватиме", що включення українців і росіян в американську армію є підготовкою американського нападу на Совєтський Союз.

ВІЙНА В ЦЬОМУ РОЦІ—ОСТАННЯ НАГОДА ДЛЯ КРЕМЛЯ

Франкфурт, Німеччина, 26 березня. Европейські політичні і військові експерти рішучо не погоджуються зі загальним американським переконанням, що Совєти не почнуть війни в цьому році. Навпаки, вони переконані, що власне у війні в цьому році Кремль і Політбюро мусять бачити єдину ще нагоду добитись рішальних стратегічних успіхів, які могли б евентуально забезпечити їм кінцеву перемогу. На підставі досвіду в попередній війні, совєтські стратеги покладають свою головну надію на сухопутні армії. Тепер, як організація західноевропейської армії є ще в своїй початковій стадії, совєтські армії могли б без великого риску залити цілу Західну Европу, зайняти Грецію, Югославію та Італію, як теж Туреччину, Ірак, Іран і зону Суезького каналу, що дало б їм „свободу рухів" в евентуальній дальшій стратегії. Що більше, Совєти, знаючи американську і англійську нехіть до війни, як теж теперішню критику вимог „безумовної капітуляції" Німеччини в попередній війні, могли б до деякої міри покладатись, що захопивши всю Европу і Орієнт вони могли б тоді евентуально „помиритись" з Америкою і Англією та здобути відповідний час на підготовку до „останньої рунди".

МОСКВА ПРИСПІШУЄ РУСИФІКАЦІЮ САТЕЛІТІВ

...рали досі і совєтські інструкції, розпорядки та пляни проголошується вже безпосередньо та без зайвої апробати місцевих властей.

Відень, 26 березня. — Найновіші інформації з Польщі, Чехословаччини, Болгарії, Мадярщини і Румунії однозгідно стверджують, що Москва сильно приспішила темпо русифікації тих країн. Всі важливіші пости у війську, індустрії та вихованні перебирають росіяни. Під безпосередню совєтську контролю ставиться майже всі залізничі і комунікаційні полученя, як теж важливіші стратегічні райони. Почалася нова інвазія тих країн совєтськими „спецами". В останньому совєтська контроля вже в цілости перебрала розподіл людських робочих сил та переводить на широку скалю переселювання робітників з одної країни до другої.

УКРАЇНКА НА КОНФЕРЕНЦІЇ РАДИ ЖІНОК В АТЕНАХ

Ню Йорк, 26 березня. — Об'єднання Українських Жіночих Організацій Америки повідомляє, що містоголова цеї організації і референтка Самостійного Золотого Хреста, п-ні Стефанія Галичин, виїхала 25-го березня літаком на Конференцію Міжнародної Ради Жінок, що має відбутися в Атенах, в Греції, від 28. березня до 8. квітня ц. р.

Міжнародна Рада Жінок є одною з найбільш впливових жіночих міжнародних організацій, де заступлені всі континенти і всі країни, крім, звичайно, Совєтського Союзу.

Праця Конференції охоплює питання, що стосуються родини, виховання, господарства, а також загально - політичних питань, як „Мир і Об'єднані Нації".

Після 1933 р. це вперше — представниця української жіночої централі пробує нав'язати контакт з Міжнародною Радою Жінок, а через неї і з представницями жіноцтва з тих країн, де тепер розселюються українки.

П. С. Галичин має на меті, через виготовлені заяви і реферати познайомити делегаток і гостей на Конференції з справою України та її значенням для встановлення загального та тривалого миру.

● **„Конференцію визволення"** відбудуть лідери поневолених Совєтами народів східних і центрально-европейських країн в Лондоні у вересні ц. р.

● **Теж в Іраку почалася акція** за націоналізацію нафти.

● **Колишній шеф штабу** гітлерівської „Люфтваффе", ген. Вернер Крайпе, був іменований дорадником до справ цивільної авіяції в західно-німецькому міністерстві комунікації і транспорту.

● **Нові таємні комуністичні** склади зброї відкрила італійська поліція в Неаполю.

„НАС БУЛО 45"

Доповідь про 45 обвинувачених і засуджених в процесі Спілки Визволення України — виголосив минулої неділі в У. Л.-М. Клюбі в Ню Йорку проф. К. Туркало-Туркаловський, одинокий з живих свідків і підсудних, що находяться на американській землі. Прелегент змалював надзвичайно живо один з явних процесів, підкреслюючи, що було повно інших, про які світ і досі нічого не знає. Прелегент зазначив на початку доповіді, що процес СВУ, на якому всі обвинувачення оберталися головно біля справи визволення України, це була визначна подія, яка коштувала багато жертв, але теж заважила багато на усвідомленню українських мас, бо ж на суді була — українська визвольна ідея.

АКЦІЯ ПІВДЕННО-КОРЕЙСЬКИХ ВІЙСЬК НА ПІВНІЧ ВІД ПАРАЛЕЛІ

Токіо, 26. березня. — З головної квартири ген. Мек Артура сьогодні повідомлено, що південно - корейські війська, при сильній піддержці артилерії аліянтських кораблів на Жовтому морі, зробили минулої суботи десант в Північній Кореї, около 40 миль від 38-мої паралелі. — Вже в першій десантній акції в місцевості Чіннампо на західному побережжі Кореї вони вбили в боях около 100 ворожих вояків, захопивши в полон 69 інших. Негайно після того командування південно-корейської армії повідомило, що республіканські патрулі впродовж останніх 24-ох годин „багато разів" перейшли 38-му паралелю на суші, не означуючи місця точніше. Проте здогадуються, що перше переступлення старого кордону між південною і північною частинами Кореї наступило на східному побережжі, де південно-корейські війська, що вдержують там праве крило аліянтського фронту, були найдальше висунені на північ. В комунікаті ген. Мек Артура стверджується, що південно-корейські війська діють вже довільно, натрапляючи тільки на припадковий спротив ворога, але не потверджується переступлення паралелі. Перший сильний весняний дощ обмежував вчора акцію на інших секторах фронту та в повітрю, проте аліянтські війська посувались дальше вперед, натрапляючи тільки на легкий ворожий спротив. Південно - корейський президент Синґман Рі знову звернувся до Об'єднаних Націй, щоб вони продовжували звільнення цілої Кореї аж до манджурського кордону на ріці Ялу, як це встановлено в резолюції, та допомогли відбудувати об'єднану, вільну корейську державу з одним, демократичним урядом. Найсильніший ворожий спротив на південь від паралелі стверджується ще тільки на північ від Сеул, хоча не подається подробиць. Минулого четверга в тому районі аліянтські парашутисти зробили десант за ворожими лініями. Під час вчорашніх боїв ворог знову поніс важкі втрати.

РОЗБУДОВА ПІВДЕННО-КОРЕЙСЬКОЇ АРМІЇ

Сеул, Корея, 26. березня. — З приходом аліянтських військ до 38-мої паралелі та з можливостями евентуального перемиря на тій лінії або встановлення на ній „постійного фронту", в аліянтських колах звертається окрему увагу на південно-корейську армію, якій припало б тепер головне завдання. Знавці стверджують, що ця республіканська армія, з великим воєнним досвідом та модерно зорганізована і вишколена, тепер дальше швидкими темпами розбудовується і вже в недалекому майбутньому вона буде вповні спроможна перебрати всю відповідальність за оборону своєї країни перед кожним аґресором. — Передбачується можливість, — що власне південно-корейським військам припала б головна роля в дальшому поході за визволення цілої Кореї, якщо б аліянтські політичні і військові власті винесли таке рішення.

ЧЕРВОНИЙ КИТАЙ РОЗБУДОВУЄ ОБОРОНУ МАНДЖУРІЇ

Гонґ Конґ, 26. березня. — Тут з достовірних джерел інформується, що комуно-китайський уряд і командування почали будувати укріплення на ріці Ялу, що становить природний кордон між Манджурією і Кореєю. Це вказувало б, що китайці приготовляються на можливість відступу теж з Північної Кореї. Рівночасно комуно-китайський уряд видав цілий ряд закликів для збільшення воєнних зусиль та інтензивнішої допомоги у „відбудові" Північної Кореї, головно її сільського господарства та індустрії.

ГЕН. МЕК АРТУР НАКАЗАВ „В ПОТРЕБІ" ПЕРЕСТУПИТИ ПАРАЛЕЛЮ

Токіо, 26 березня. — Головний командант збройних сил Об'єднаних Націй на Далекому Сході, ген. Доґлес МекАртур, повідомив минулої суботи, що він наказав своїм військам переступити 38-му паралелю та продовжувати похід в Північній Кореї, „якщо безпека дораджувала б таку тактику". Ген. МекАртур склав свою заяву після чергових відвідин на фронті, даючи до зрозуміння, що битву за звільнення Південної Кореї можна вже практично вважати за закінчену, як ворожі недобитки швидко відступають поза її кордон на 38-й паралелі. Заяву ген. МекАртура коментується як осторогу для червоних, що навіть коли б ліянти зупинилися на 38-мій паралелі, то не на те, щоб дати ворогові нагоду і можливість переорганізувати і перегрупувати свої війська до нового наступу на Південну Корею. Раніше ген. МекАртур був проголосив заяву, що він готов кожночасно зустрітися з ворожими командантами та порозумітися з ними безпосередньо щодо перемир'я на 38-й паралелі, якщоб червоні собі того бажали. Говорячи про паралелю, ген МекАртур дослівно заявив: „Фактом є, що вона (38-ма паралеля) ніколи не мала будь-якого значення. Наші морські і повітряні збройні сили переступають її довільно і так само робили в минулому наші сухопутні сили. Я дав доручення Восьмій Армії поступити так знову, якщоб безпека це тактично дораджувала".

МОЖЛИВІСТЬ ВКЛЮЧЕННЯ ГРЕЦІЇ І ТУРЕЧЧИНИ В АТЛАНТІЙСЬКИЙ ПАКТ

Атени, 26. березня. — В місцевих дипломатичних колах вважається, що збільшуване політичне напруження між Сходом і Заходом, виявлене в останньому головно в Ірані і Єгипті, приспішить теж позитивне рішення західних аліянтів щодо включення Греції і Туреччини в оборонний Північно-Атлантійський Пакт, яке ці країни запропонували вже давно. Ці міркування базуються на здогадах, що західні аліянти вже довше не можуть позволити собі на залишення поза формальною оборонною організацією цих двох країн зі спільним кордоном та з вітальним значенням для оборони цілого Середземноморського басейну.

В СВІТІ

● **Американські власті** в Німеччині заарештували одного австрійського кореспондента, що брав участь в судовому процесі проти головних воєнних злочинців в Нюрнберґу та який мав передати Германові Ґерінґові отрую, якою той врятувався від стричка.

● **Продовжується втеча** східно-німецьких комуністичних лідерів в західні зони зі страху перед „чисткою", що тепер знову шаліє там з повною силою.

СВОБОДА — SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sunday, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N.J. on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

ПЕРЕДПЛАТА:		SUBSCRIPTION RATES	
На рік	$10.00	One year	$10.00
На пів року	$ 5.25	Six months	$ 5.25
На три місяці	$ 2.75	Three months	$ 2.75
В Джерзі Сіті і закордоном:		Foreign and Jersey City Rates:	
На рік	$12.00	One year	$12.00
На пів року	$ 6.50	Six months	$ 6.50
На три місяці	$ 3.50	Three months	$ 3.50
Число з понеділка (з англійською частиною):		Monday's issue (the Ukrainian Weekly, English language supplement):	
На рік	$ 3.00	One year	$ 3.00
На пів року	$2.00	Six months	$ 2.00

Кожна зміна адреси коштує 10 центів.

За оголошення редакція не відповідає.

Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

НА ШЛЯХУ НЕВПИННОГО РОСТУ

Річні наради Головного Уряду Українського Народного Союзу виявили знову велику динамічну силу цеї організації, що, перетривавши всі бурі і негоди впродовж своєї вже 57-річної історії, продовжує свій переможний похід на шляху невпинного росту і розвитку. 9,524 нових членів вступило до УНС в минулому році, з чого 5,511 членів було „чистим прибутком", покривши іншими втрати внаслідок смерти, суспенди і т. п. Сьогодні УНСоюз зі своїми 62,178 членами є без сумніву найчисленнішою вільною українською організацією не тільки на цьому континенті, але й в світі. Ясно, що голос такої організації, піддержаний поверх шістьома десятками тисяч членів, мусить мати своє значення в країні, в якій з голосом людей рахуються. Теж під фінансовим оглядом, зі своїми 12,186,291.10 долярів майна, УНСоюз є могутньою силою та могутнім аргументом в справах, за які він заступається. Вартість того майна тим більша, що його зібрано впродовж десятиріч зі запрацьованих твердою рукою українського робітника складок. Звіти за минулий рік виявили імпозантну тенденцію дальшого розвитку, хоча в ньому ще далеко не використано всі можливості.

Це є та фактична побудова УНСоюзу, яку можна зміряти числами. Але не менш імпозантним є той величезний ідейно-моральний дорібок, що не зміряний числами, але записаний численними фактами та проявами в нашому громадсько-суспільному житті. Видання і публікації, активна участь в усіх благородних акціях, культурний розвиток, інтензивна допомога загальним українським змаганням, виховання молоді і загалу, громадське вироблення і дисципліна, національна гордість, дух справжнього братерства і солідарність, — все це є плодами праці УНСоюзу, що з черги перемінюються у велику рушійну силу і разом з членами та майном організації творять її зміст і суть.

Останні річні наради виявили недвозначно, що моральні здобутки і розвиток лежать на серці Головного Уряду УНСоюзу не менше, як організаційні та фінансові успіхи. Власне цим ідейно-моральним справам віддано під час нарад багато часу і уваги. Під цим оглядом одне хочеться підкреслити: наради Головного Уряду УНС далеко переходили рямці самої тільки організації. Навпаки, це були наші, американсько-українські громадські наради в найширшому розумінні того слова. Вони заторкували всі пекучі проблеми не тільки Союзу, але й загально-громадського життя, від виховання молоді починаючи, а на забезпеченні нашого загального стану посідання та його дальшого збагачення і розвитку кінчаючи. Що більше, на нарадах цеї — статутово кажучи — братсько-запомогової організації заторкується навіть в звітах наші найвищі національні справи, включно зі справами визволення України. Кожний головний урядник, здаючи свій звіт, говорить не тільки про свою працю для УНСоюзу, але рівночасно здає звіт про те, що він зробив як громадянин, як член американсько-української спільноти. Цей загальний дух нарад приявився теж в кінцевих рішеннях, які не обмежилися до резолюцій та „моральної піддержки" тій чи іншій українській справі, але й конкретним внасигнуванням дальших дев'ять тисяч долярів на народні, гуманітарні, культурні і політичні цілі. Це тільки з головної каси УНСоюзу, як збірний додаток до тих десяток тисяч долярів, що їх складають на ті самі цілі щорічно відділи та членство УНСоюзу.

Майже з кожного слова, однаково, слова признання і слова критики, якої теж не бракувало на цих зборах, як теж з кожного рішення і кожної постанови пробивалося тверде, оправдане фактами переконання, що Український Народний Союз це організація, що стоїть на сильних ногах, що має простий і міцний хребет, велике серце і відкриту голову. В цьому й його велика сила, в цьому й запорука його дальшого росту і розвитку.

ХМАРИ НАД ІРАНОМ

Лондонський парлямент застановлявся з кінцем минулого тижня над незалежністю Ірану, де Великобританія здавна має свої економічні інтереси, а в першу чергу законтрактовану експлуатацію нафти при допомозі підприємства „Англо-Іраніян Ойл Компані". Внаслідок агітації комуністичних елементів іранський парлямент несподівано ухвалив закон про „націоналізацію", тобто удержавлення нафтових ресурсів, отже й британських нафтових джерел. Америка теж має свої нафтові інтереси в тій країні, тому й американський амбасадор Генрі Ф. Грейді вислав протест до іранського уряду проти вивласнення американських маєтків.

Та заки американський амбасадор заложив свій протест, британський амбасадор сер Франсіс Шепгерд вислав був ноту до іранського уряду з висловами негодування на цю ухвалу і турботи, як до цього закону приноровитися. Закон про вивласнення має бути виконаний впродовж двох місяців. Самий протест проти ухвали парляменту дав притоку лівим елементам почати демонстрації, як проти британської так і проти американської амбасад, так, що іранський уряд мусів поставити військову сторожу біля тих амбасад та заборонити дальші демонстрації. Це ще гірше вплинуло на розбурхані уми іранського населення і треба було завести в столиці країни, Тегерані, воєнний стан.

У ноті Великобританії до іранського уряду є пригадка, що між іранським урядом і Англо - Іранським Нафтовим Підприємством заключено умову, яка має обовязуючу силу ще на дальших 42 роки. Тож Іран не може однобічно касувати цього контракту.

Цей договір був предметом дискусії в британськім парляменті після того, як підсекретар закордонних справ лорд Гендерсон заявив у лондонськім парляменті 14 березня, що не тільки правом, але й обов'язком уряду є поробити старання для охорони британських торговельних підприємств заморем. Він теж заявив, що Англо-Іранське Нафтове Підприємство запропонувало іранському урядові заключення нового контракту на підставі рівного поділу зисків з видобутої нафти.

Попередній нарис контракту, який мав бути ратифікований іранським парляментом і який дав притоку до націоналізації, передбачував виплату 45,000,000 британських фунтів до іранської державної каси і гарантував іранському скарбові 22,000,000 річного приходу. Це було за влади примієра Алі Размари, якого замордовано 7 березня.

Лорд Гендерсон пригадав теж, що іранський уряд властиво не повідомив урядово Великобританії про несподівану зміну напряму політики Ірану у відношенні до Великобританії. В обох палатах лондонського парляменту ставлено цю справу доволі гостро. Були голоси, щоб Великобританія заключила політичний договір з мілітарною гарантією проти всякого аґресора Ірану.

Згадка про аґресора нагадує, яке небезпечне положення заіснувало в Ірані і на Близькому Сході з приводу торгів за нафту. Тому, що між Заходом і Сходом панує віддавна політичне напруження і війна між обома світами висить майже на волоску, як один, так і другий, хоче забезпечити собі в першу чергу залізо, як теж і нафту для евентуальних воєнних потреб. Західний світ має доволі багато земного олію, а Росія має його розмірно мало. Одно рішуче потягнення Совєтів, які межують з Іраном, може дати їм нагоду до заграблення велетенських ресурсів нафти в Ірані. Замордування іранського премієра, прихильного Америці, дало нагоду комуністичним елементам повести — зрештою зовсім популярну пропаґанду — за „націоналізацію" іранських нафтових багатств. В тегеранському парляменті має доволі велику силу „національний фронт", який вірить, що йому вдасться втримати незалежність Ірану від Росії, якщо йому поможе Великобританія. Одначе ця поміч має полягати саме в тому, щоб Англія забралася з Ірану. В англійському парляменті обговорювано й цю справу і виринула думка, що з пропозицією „національного фронту" треба рахуватися. Одначе ніхто не дав розв'язки, що зробити з іранською про-комуністичною партією Тудег, якої провідники саме повтікали з тюрми, в якій вони опинилися за правління премієра Алі Розмари. А треба щось робити, бо тільки швидке діяння американсько-британського й французького урядів може стримати вибух нової „Корейської" війни на Близькому Сході.

Вол. Дорошенко

Від Кирило Методіївців до „Молодої України"

Незабутні роковини постуляту Самостійної України

Із скасуванням гетьманщини на Лівобережжі змагання українців до привернення власної державности, не зважаючи на щораз більшу русифікацію України, не вмерли. Досить пригадати поїздку В. Капніста до пруського канцлера Герцберґа в 1791 р. просити помочі проти „російської тиранії", — заходи коло відновлення гетьманства за царювання Павла І-го, прояви цих змагань у літературі та виступи й поодиноких осіб (В. Лукашевича, згодом В. Закревського). Але з часом, бачачи велику перевагу Московщини, не один патріот почав впадати в зневіру: мовляв, несила наша устоятися, маючи проти себе непереможних ворогів і в сусідах і в природних обставинах, отже спускайся, куме, на дно, однаково нічого не вдієш. Дуже добре цю думку висловив Є. Гребінка у своїй писаній російською мовою поемі „Богдан". Його арґументи повторювано мало не до кінця XIX ст. Під чоботом Миколи І, по слову Шевченка, „від молдавана аж до фіна все мовчало". Цю тишу порушив могутній голос нашого поета-пророка, що перший у нашій літературі поставив на порядок дня, справу самостійної української держави. Пригадайте його поклик у „передмові" чи властиво післямові до „Гайдамаків" (1841 р.): „Нехай житом-пшеницею, як золотом покрита, нерозмежованою останеться навіки од моря й до моря словянськая Земля". З огляду на цензуру пропущена тут друга частина цього поклику — „із злученими в ній у вільному союзі народами", себто й Україною між ними. Це гасло виразніше сформулював М. Костомарів у своїх „Книгах битія українського народу", написаних значно пізніше від „Гайдамаків": **„Україна буде непідлеглою Річчю Посполитою в Союзі Слов'янськім".** Це був ідеал українських словянофілів. Шевченко, як знаємо, на той час пішов значно наперед і в його політичних поемах уже не чуємо про жадну федерацію, тільки про вільну українську державу, де панував би, як писав він перед своєю смертю, „святий і праведний закон Вашинґтона". І власне тільки Шевченкова поезія раз-у-раз будила українську національну свідомість, тільки вона не давала завмерти серед українського громадянства ідеалу вільної української держави. Поезія все йде перед політикою. Шевченкові полум'яні заклики піддержували й його наступники і так іскра державницької думки непригасала, не вважаючи на те, що й „Книги битія" Костомарова, що висловлювали думки й ідеали очолюваного ним Кирило-Методійського Товариства", з другої половини 40-их років XIX ст., і відокремлений „Голос перестороги" першого галицького українського державника-соборника о. Василя Подолинського пролежали сховані в архівах, не дійшовши свого часу до відома ширшого загалу. Та все ж нам не вільно забувати, що гасло вільної, соборної української держави піднесли наші діди вже сто з гаком років тому.

До речі, не годиться забувати, що прямування Кирило-Методіївців не обмежувалися до самої лише мирної пропаганди своїх ідей серед громадянства та заходів коло піднесення народної освіти, як про це запевняли на допитах у 3-му відділі арештовані братчики. В братстві існувала сильна радикальна течія, що збиралася збройною рукою здобувати волю й долю Україні. Несподіване викриття братства й арештування його членів у 1847 р. стали на перешкоді плянованого повстання. Думки цих радикалів знаходили широкий відгомін серед молоді. Пригадайте хоча б слова ентузіяста української визвольної ідеї, молодого харківського вченого Миколи Головка про тисячу прихильників Шевченкових поглядів, що готові стояти за все, що сказав поет.

Після Шевченка на ввесь голос підніс гасло самостійної України в своїх поезіях Іван Франко. Досить згадати його „Не пора", „Розвивайся ти, зелений дубе" та „Великі роковини".

Проте ідея української державности довго ще не виходила поза межі мрій і зітхань. І українофіли на Наддніпрянщині й народовці на Наддністрянщині хіба тільки про свято пригадували собі Шевченкові заповіти.

Українська державно - політична думка мусіла перебути значну еволюцію, поки з романтичного ідеалу стала живою реальною потребою, невідкличним домаганням усього українського народу. Проте настав таки час, коли ця ідея з неба зійшла на землю. Сталося це пів століття тому, на переломі 90-их і 1900-их років, завдяки зусиллям молодої української інтелігенції — так званих „свідомих українців" на Наддніпрянщині й членів „Молодої України" в Галичині. Для піднесення й уарґументування конечної потреби і в звязку з тим неминучого повстання самостійної української держави велико причинилися з одного боку галичани — Юліян Бачинський і Лонгин Цегельський, а з другого — полтавець Микола Міхновський. Саме 50 років тому вийшли їх вічно-памятні для нас твори: в 1900 р. 2-ге видання книжки Ю. Бачинського „Україна irredenta" (1-ше вийшло р. 1895-го) та брошура М. Міхновського „Самостійна Україна", а в 1901 р. книжка Л. Цегельського „Русь-Україна і Московщина".

Це були вогненні стовпи на шляху українського народу до свого визволення. Нехай же святяться й вічно живуть у нашій пам'яті імена всіх тих наших діячів, що стягнули українську визвольну ідею знад хмар на твердий ґрунт народного життя, як його невідкладну потребу.

ЯК МОСКВА РОЗУМІЄ НЕВТРАЛЬНІСТЬ?

За другої світової війни в Західній Европі цілком зберегли свою невтральність тільки Швайцарія і Швеція. Уряд еспанського диктатора ґен. Франка хитався між двома коаліціями і на початку війни сприяв Німеччині та Італії.

Невтральність шведів і швайцарців щира, тим більше, що вона подиктована реальними інтересами цих народів. Саме завдяки своїй невтральности ці держави дійшли до такого високого рівня культури і господарського розвитку.

Совєтська Москва не шанує права невтральности. Вона вважає проголошення невтральности за лицемірство або за ознаку слабости. Комуністична теорія вчить, що всі несовєтські держави тільки й думають про війну проти „батьківщини всіх трудящих" — совєтської імперії. Коли ж Швайцарія і Швеція заявляють про своє рішення зберегти невтральність і в новій світовій війні, яка може настати, то Москва хоче ці народи налякати і примусити їх до більших уступок совєтським домаганням.

В лютім місяці цього року московська преса почала кампанію проти Швеції, закидаючи цій державі порушення невтральности супроти Совєтського Союзу. Відомо, що шведський уряд відмовився приступити до Атлантійського Пакту держав Західної Европи з Америкою, щоб не наражатися на ворожнечу Москви. Але це не стоїть Москві на перешкоді кидати обвинувачення проти Швеції, мовляв, вона збирається напасти на Совєтську державу. Як „докази" цих „імперіялістичних" приготувань Швеції наводить совєтська преса і радіо небувалу участь шведського летунства і фльоти в маневрах держав Атлантійського пакту.

Як доказ „імперіялізму" шведів наводить московське радіо факт, що шведський уряд заборонив з'їзд „Демократичного світового союзу молоді в Стокгольмі. Цей союз обіймає собою молодь комуністичну. В забороні цього з'їзду бачить Мосдва ворожий акт Швеції проти себе. Москва в своєму натиску на Швецію йде так далеко, що докоряє членам шведського уряду за відвідування кін, в яких показують американські фільми. Від нього недалеко до того, щоб бачити „імперіялізм", коли шведський міністер закурить американську циґаретку...

Також намірені відвідини шведського летунства в Швайцарії використовує совєтський уряд проти Швеції. Швайцарський уряд відмовив прилет шведських летунів, щоб не робити з цієї візити „прецеденту": тепер, мовляв, прилетять невтральні шведи, а потім забажають прилетіти і члени Атлантійського Пакту або й совєтські летуни. Москва толкує рішення швайцарського уряду як доказ „шведського мілітаризму"; ворожого до Совєтської держави, бо ніби швайцарці відмовили шведам візиту з причини порушення Швецією невтральности... Москва вигадує небилиці про якісь тайні переговори між шведами та фінами проти Совєтського Союзу і подібне.

Ця напасть Москви на Швецію має свої причини. Позиція Швеції в конфлікті, який може перекинутися з Далекого Сходу до Европи, дуже поважна. Мала Швеція має сильну армію і добру фльоту, дужчу від російської в Балтійському морі. Швеція має давню традицію дружби з Финляндією. До Росії шведи раніше ставилися байдуже, але тепер в шведськім народі шириться страх перед таким могутнім завойовницьким сусідом. Доля Балтійських держав і народів - сателітів, що попали під московську кормигу за II. світової війни, показує і шведам, що вони можуть попасти в подібну ситуацію, коли б Москва перемогла в війні.

Шведська преса пише про совєтську політику спокійно і обєктивно, але військові діячі і політики, відповідальні за долю свого народу, бачать небезпеку від московського імперіялізму для своєї країни і готують сили армії для оборони, коли б Москва на Швецію напала. Швеція має багаті поклади залізної руди, і ще Гітлер за II. світової війни мав плян захопити цю країну в свої руки. Гітлер не рішився напасти на Швецію, але хто може ґарантувати, що Сталін спиниться перед окупацією Швеції?

Сталінові ясно: в разі вибуху нової світової війни в Европі невтральних держав не буде. Тому Москва готує „психологічну атмосферу" для можливого походу проти Швеції і Фінляндії. Такий натиск Москви пережила по війні Туреччина. Тепер під ударом совєтської пропаґанди є Швеція.

М. Л.

ПРАВДА ПРО УКРАЇНУ ЛУНАЄ ЩОРАЗ ГОЛОСНІШЕ

Правда про Україну, український нарід, його культуру та його змагання до волі і його боротьбу проти большевизму лунає щораз голосніше і щораз переконливіше на цій вільній американській землі. В останньому часі знову цілий ряд американських газет та радіостанцій подали відірвані вістки з власних і українських джерел про українську боротьбу за волю. Велика частина вісток походить з джерел У. К. Комітету, що з кожним днем стає все більше авторитетним для американців джерелом інформацій про Україну та українську боротьбу. Інші вістки газети черпають з власних або принагідних джерел. З останніх голосів на увагу заслуговує стаття в журналі „Ди Сайн", передрукована теж поодинокими щоденниками. В статті підписаній псевдонімом Леонард Снов, стверджується що „половина з 200,000,000 населення Совєтського Союзу змагає до зірвання зв'язків з Москвою" та що Злучені Держави „повинні всіми способами допомагатися тим народам і заохочувати їх". В статті пишеться: „Совєтський Союз є федерацією багатьох націй і народів, найбільшим з яких є росіяни. Це є примусова федерація, створена росіянами силою, а не вільним вибором... 40,000,000 українців і 10,000,000 білорусів так само різняться від росіянів, як шведи від німців, а 50,000,000 інших народів Сталінської імперії різняться від росіянів так, як японці від французів. Протиросійські меншини по цілому Совєтському Союзі, підпільними зв'язками єднаються до револющії проти росіянів..."

В статті робиться висновок, що відповідні проклямації з Вашинґтону щодо самовизначення українців та інших підсовєтських народів сильно допомогли б тим народам розбити червону російську імперію та раз назавжди виключити загрозу нової світової війни.

Іван Смолій.

БЛУДНИЙ СИН

(Оповідання).

3)

По своєму, по давньому не знали ні слова. Забули все з дитячих літ, коли ще слухали материної мови. Пробував заговорити по своєму, — сміялися, кивали головами. Вмовкав. Говорив по новому недаладно, кострубато, і ця розмова не клеїлася. Мері — вона була висока, чорнява наче еспанка, викапана Юлія. Губи-кармін, на личку наложена краска. Тільки думка про одяги та розвагу. Тільки похитувалася тонким станом, непосидюща, резбещена.

Волтер — той теж вдався в матір, стрункий брунет, красунь. Він вчився погано, більше любуючись спортом. Дзюбина глядів на дітей, і трівога росла в серці. Ні разу не сіли вони з ним, не розпитали, не порадились і навіть не казали, куди ідуть, що задумують. А ще більша трівога злилася, коли запримітив, що знемагає. Вперше, коли ранком не міг підвестися з ліжка, щоб нашвидкуруч зїсти що і впору заїхати до місця праці, він аж вкрився холодним потом. Йому здавалося, що він залізо. А то пригадувала себе сира земля, що в ній рився роками. Почув безвлад в ногах, у спині. Тягнувся до праці з зеціпленими зубами. А потім уже не зміг. Лежав. Дні. Тижні. Місяці. Як колись його Юлія... Ніби опущена, знівечена, забута в своїм горю, вимолила тепер в гнівного Бога, щоб і він, її кат, пізнав безмір людських терпінь.

Мовчав лиховісно, рачкував, щоб помогти собі. Кликав лікарів, благав, щоб рятували його, платив багато. Вкінці звівся на ноги, та вже як хитка безсила тінь, що снувалася по хаті.

Діти, що злякалися спершу його хвороби, потім ніби не добачували його, зовсім чужі. Тільки нишком, у другій кімнаті балакали інколи швидко про щось, сперечалися, а йому все здавалося, що мова про нього. Приходили до нього по гроші. Волтер рідко, найбільше Мері. Він відвертався мовчки, ішов у свої сховки, приносив, давав. Відходила без слова подяки, вибігала, щоб швидше лишити його. А одного дня склалося інакше. Вона знову стояла коло його ліжка, вертка, вродлива, міцна, і ніби посміхалася. Може прийшла пожаліти його, промовити слово розради.

— Тату! Грошей!

Він мовчав і вона повторила своє домагання настирливіше, та з різким відтінком у голосі.

— Ви чуєте?

— Чую, доню, чую, — говорив він лагідно та з безмежним сумом. — Я ніколи не питав тебе, навіщо вони тобі, я давав. Все давав для вас, діти. А сьогодні вже більше не маю.

— Як? Не маєте більше? — піднеслися в зламах мальовані брівки і оманікюрена рука трівожно застигла в повітрю в непевному русі.

— Не маю. Ти думаєш, що я міліонер. Бачиш ті руки. Все, що мав, ними придбав, кожного цента, Вас годував, одягав, вчив — пішли гроші. Лікувався, пішли гроші. Пішли...

Мері дивилася на нього з недовірям, її зір прошибав його скрізь як холодне лезо. Хтось чужий сверлував його до самого нутра безжалісно, холодно.

— Ого! — тільки промовила вона нарешті і вийшла, тріснувши дверми.

Коли цього вечора зійшлися обоє з Волтером, їх розмова була гаряча, і старий Дзюбина вже не сумнівався, що це про нього. У нього ще було кілька соток, останніх, на чорну годину, на смертну дорогу. Їх він віддати вже не міг. А може віддасть і їх, нехай мають, нехай піде все для дітей. Він звівся, відчинив легко двері сусідньої кімнати і нишком слухав з завмерлим серцем. Діти, його надія, його поміч. Мері, він не тямить одного її ласкавого слова, така пустота, така порожнеча. Волтер — син він шибайголова, легкодух, але може з серцем.

Розмова між дітьми ставала голосніша, і Дзюбина почув нараз виразно:

— ...ні цента, ні цента не має вже, кажу тобі. Я добре бачила. Жебрак. І ще знаєш що?

— Но?

— ...ще мусимо того старого бома годувати! Побачиш!

Дзюбина вийшов тоді з тіні, станув на порозі, блідий як смерть. Він хотів ніби запитати її, щоб повторила ці страшні слова і не питав, стояв німо. Діти мовчали теж, заскочені його появою та ворожі. Він ждав, його зір зупинився на Волтері, на сину, майже благально, може той промовить слово, але син дивився в землю.

— Ой, не будете ви робити на старого бома, не будете його годувати! — Не бійтеся хотів промовити він, але не промовив нічого.

Безмежна лють спалахнула нараз в серці, аж затремтів. Але це була тільки мить, бо ось його голова поникла знову. Зн згадав нараз, як колись давно-давно мати молила його, ридаючи, щоб поміг їй, побивалась у безвиході, в нужді немічна жінка з малими дітьми, а він, син, ні здрігнувся, ще в саме серце їддю кинув і лишив її, лишив їх напризволяще як блудний син, як проклятий... Ох, мати, мати!

(Закінчення буде)

Др. мед. Осип Берест

ЧУДА В МЕДИЦИНІ

2)

Котрі уздоровлення уважається за надприродні?

Щоби уздоровлення було узнане за поза-медичне, надприродне, ставить В. С. М. такі вимоги:

1) Уздоровлення має ствердити той сам лікар, який обслідовував недужого перед його прибуттям до Люрд.

2) Уздоровлення не дається вияснити на підставі принятих в лікарському світі поглядів.

3) Уздоровлення мусить бути цілковите і тривале.

Le Bec (Preuves Medicales du Miracle, Paris 1918) ставить такі вимоги: 1) Цілковите видужання ствердженої тяжкої недуги на протязі короткого часу; 2) Ствердження діягнози недуги модерними способами довший час перед видужанням і короткий час після; 3) Відповідно довга контроля після видужання.

Після Валлєта і Гунієра цінхують надприродні видуження 1) брак лічничого середника; 2) наглість видужання; 3) нерегулярність в способі видужання; 4) брак реконвалєсценції; 5) привернення функції перед анатомічною реституцією; 6) тривалість видужання.

Реасумуючи можемо сказати, що поза-медичні видужання ціхує: **нагле, цілковите і тривале видужання з тяжкої органічної недуги.**

Статистичний перегляд видужань в Люрд

Як кожна статистика так і статистика видужань в Люрд виказують різні відхилення. Після „Лєксикону для Теології і Церкви", Розділ Люрд, зареєструвало В. С. М. на протязі від **1884 до 1913 р.р. 4.445 надприродних видужань в Люрд.** Інші статистики подають інші числа. Пересічне число чудесних видужань в Люрд виносить після статистики Бертрін від 1882 до 1912 рр. річно між 100-200 (пересічно 145) є це припадки реєстровані в В. С. М. Припускають (Боіссарі), що дійсне число видужань в Люрд є десятикратно більше, отже 1000-1500 річно. Після 1913 року число реєстрованих надприродних видужань в Люрд маліє. Ваглєт подає такі числа: в 1918 р. — 16, в 1928 р. — 14, в 1937 р. — 8. Причини тому є різні: суспільні, політичні (війни і замикання границь!) психологічні і медичні. Безперечно грає тут ролю поступ медицини і гігієни: Людина не буде шукати надприродних способів лікувати дифтерію чи закаження крови, коли знає, що перше лікує швидко протидифтерійна сироватка, а друге пеніцелліна. Впрочім суть надприродних, поза-медичних видужань не лежить в їх чисельности. Справедливо зауважує **Боассеріє:** „Не ходить про те, чи надприродних видужань буде сто чи десять. Вистачить один одинокий але безспірний випадок надприродного видужання, щоби підважити усі знані нам фізіологічні закони, та виказати можливість лікування недуг силами нам незнаними!"

Які недуги вилікувались чудесно в Люрд?

Папа Бенедикт XIУ (1740-1757) в свойому творі "De Servorum Dei Beatificatione et Beatorum canonizatione". Книга IУ, часть I, Розділ 8 подає напрямні для означення, які видужання можна узнати за „чудесні". Отже Папа каже, що недуга має бути тяжка, невилічима або тяжка до вилічення. Ті принципи є важні і сьогодні. Лише, що круг безоглядно неулічимих недуг змалів непомірно: рак, певні органічні захворіння центральної нервової системи, сліпота, глухота, діябет і т. д. Нікому однак не приходить на гадку заперечувати припадки не-медичного вилікування туберкульози в Люрд, бо та недуга нині в основному є вилічима, або опрокидувати припадки вилікування рака, тому що ця недуга буде лікуватися медичним способом скажім за літ п'ять! Поняття релятивної і безоглядної неулічимости є штучне. Впрочім справа не в тому чи дана недуга лікується медичними способами чи ні, а в тому, що тяжка недуга лікується цілковито в найкоротшому часі немедичним способом!

Наступні недуги вилікувались надприродним способом в Люрд до 1912/13 року: туберкульоза (892), недуги кормового проводу (699), хвороби мізка (530), ріжні недуги (300), нервові недуги (255), ревматизм (170), недуги суглобів (206), недуги дихальної системи (поза туберкульозою) (182) недуги очей (55), недуги хребетного стрижа (143), недуги костей (155), ґузи (141), недуги кровообігу (106), жіночі недуги (61), раки (54), недуги сечових доріг (69), скірні недуги (42), недуги вуха, горла, носа (56), інфекційні недуги (6), чужі тіла (1). Під групу „нервових недуг" підпадають запалення нервів, ісхіяс, епілєпсія, гістерія, хорея, неврастенія, галюцинація, каталєпсія.

В 1930 році признано за надприродно вилікувані в Люрд слідуючі недуги: туберкульоза хребетного стовпа (1), туберкольозний перітоніт (1), туберкульоза нирок (1), туберкульозні абсцеси скіри (1), хронічне запалення кишок і хронічний апендицит (1), хронічне запалення жовчевого мішочка (1), цукриця (1), пораження рук і ніг (1).

В 1937 році признано в Люрд 8 припадків вилікуваних надприродно: закаження крови, запалення суглобів, серцева ангіна, запалення серцевих оболон (ендокардит), туберкульоза легенів, кишок і черевної болони, туберкульоза коліна получена з туберкульозою обох нирок і туберкульозою сечового пузиря, пораження правої ноги.

Ми нарочно навели докладніше виказ вилікуваних надприродно в Люрд недуг, тому, що критики на підставі цієї статистики хочуть доходити до певних заключень.

Клясичні випадки чудесних уздоровлень в Люрд

Один з клясичних припадків чудесного уздоровлення в Люрд являється припадок **Петер де Рудера,** огородника, 53 роки. Після подвійного зломання лівого стегна постали в нього в місці зломання глибокі рани. Пізніше витворилась ропіюча рана хребта лівої ноги. Такий стан удержувався 8 літ, при чому недужий ходив лише при помочі куль. 7. квітня 1875 року під час прощі до Остакер біля Ґенту, перед відтвореною печерою Люрд наступає наглий зріст костей, рани на ногах гояться на очах, хворий іде без помочі куль. Надприродний, не-медичний спосіб вилікування потверджує ряд лікарів. Припадок цей, викликав таке зацікавлення, що ним займається біля 100 лікарів. В 1903 році вийшла друком брошура Дешампса п. н. "Un Miracle Contemperain", яка викликала живі спори, так що дійшло аж до процесів за обиду чести.

Критики піднесли такі головні закиди: 1. при перевірці припадку Руддера поміняно праву ногу (здорову) з лівою, 2. зломання вигоїлося вже перед прощею, 3. знимки ексгумованих костей Руддера не походять від нього. Закиди ті признано за нестійні і в 1908 році' епископ в Вейдде по перевірці узнав видужання Руддера за чудесне.

Подібний надприродний зріст костей слідував в 1909 році у **Маргарети Верціє,** 18 -літньої дівчини. В приступі умового запаморочення дівчина вискочила з вікна і зломила ліву ногу та кість правого стегна. Було це у Франції 7. квітня 1909. Зломання не гоїлися. 8. липня 1909 року після молитви до Матері Божої в Люрд та після св. Причастя слідує негайний зріст зломаних костей. Хора встає, іде, почуває себе вилікуваною. Зріст костей стверджено Рентґеном. Слідуючий припадок чудесного вилікування в Люрд 22 літньої **Марії Баілє** слідував в Люрд в 1902 році. Вона стає головною особою в повісти славного письменника А. Кареля п. з. „Подорож до Люрд". Рідня Баілє хворіє туберкульозою (батько, двох братів). В 1896 році вона хворіє запаленням олегочної (плевритом). Два роки пізніше стверджено у хворої туберкульозу легенів і лярингіт (запалення гортанки). В 1902 році виступає у хворої туберкульозний перітоніт (запалення черевної оболони). Діягнозу потверджує тодішній славний хірург з Бордо Бромілю. В безнадійному стані напів притомну, 28 травня 1902 року на ношах приносять хвору до печери в Люрд і купають. Після другої купелі хвора видужує цілковито. Видужання є тривале, що стверджено контролею.

Аврелія Гупрель, 27 літ, вилікувана надприродним способом в Люрд в 1895 році з тяжкої туберкульози легенів. На підставі лікарських зізнань і свідоцтв канонічна комісія узнала видужання за чудесне.

Иоганна Тулязне, 20 літ, вилікувана надприродним способом в Люрд з туберкульози хребетного стовпа (спондиліт) в 1897 році. Вона хворіла на ту недугу від 2 літ і була лікувана безуспішно ґіпсом. Цілковите видужання потверджено рентґенівською знимкою. В 1907 р. епископ в Турс узнав це вилікування за чудесне.

(Продовження буде).

Шевченківська Конференція УВАН у Ню Йорку

В неділю, 11 березня ц. р. відбулась урочиста конференція УВАН в ЗДА, присвячена Генію Української Нації Тарасові Шевченкові.

До цього урочистого дня УВАН видала нову роботу „Автограф Шевченка 1860 року", примірники якої дістали всі численні гості, що переповнили залю Літературно - Мистецького Клюбу.

Професор Левко Чикаленко, дійсний член УВАН, прочитав доповідь „Зміни в світогляді Шевченка".

Доповідач відзначив наявність багатьох протилежних поглядів на творчість Шевченка у читачів і критиків різних напрямків і пояснив це багатогранчастістю творчости Шевченка і певною еволюцією його світогляду. Проф. Чикаленко підкреслив, що мало знати, що саме Шевченко написав, а треба уявляти за яких саме умов і коли. Читаючи Шевченка, кожний знайде щось відповідне його настроям і устремлінням. Деякі читачі доросли до розуміння лише певної категорії творів Великого Поета, інші сприймають якісь інші його твори. На думку деяких Шевченко є виразний демократ, на думку інших — націоналіст, а треті вважають його космополітом.

Доповідач цікаво порівняв кілька різних етапів у внутрішньому житті Шевченка, які відбилися в його творчости. Різко виділяються три етапи: для першого характерні „Гайдамаки", для другого — „Посланіє" і для третього „Марія". Аналіза цих різних етапів і змін у світогляді Шевченка дозволяє зрозуміти його багатогранчастість і особливості його творчости.

Проф. Дам'ян Горняткевич: „Петербурзька Академія Мистецтв в часи навчання Шевченка"

В своїй надзвичайно цікавій і багатій матеріялами доповіді проф. Горняткевич схарактеризував Петербурзьку Академію Мистецтв, де вчився Шевченко. Доповідач дав характеристику окремих професорів як і їх творчости, так і ставлення до студента - кріпака. Згадав тих українців, що вчилися в Академії і відзначив тепле ставлення Шевченка до своєї школи: „Що я робитиму без своєї Академії..." писав Шевченко.

Проф. Володимир Порський: „Одна польська леґенда про Шевченка"

Доповідач розповів, що, після смерти Шевченка, з його іменем зв'язано багато леґенд, поширених на Україні. Багато з них було опубліковано в журналі „Киевская Старина". Здебільшого в тих леґендах передавалося, що Шевченко не вмер, поховано порожню труну, а що Шевченко живий і далі боліє за простий нарід.

Проф. Порський детально зупинився на одній неопублікованій леґенд-листі Шевченка, що був поширений на Украіні 1862 року і начебто був написаний Шевченком з Сибіру. Очевидно цей лист був написаний котроюсь з тодішніх політичних організацій з метою використати ім'я Шевченка і для революційної роботи серед селян. Проф. Порський зачитав цього листа і подав свої коментарі до нього.

В заключному слові проф. Ветухів звернув увагу на безсмертне значення Шевченка, як Пророка Української Нації і на значення його в історії всього людства. У його пророцьких творах можна знайти відповіді на найболючіші питання життя нашої нації та її взаємин з іншими народами, відповіді на проблеми взаємин національного і вселюдського, — проблеми, які тепер потрясають світом. Професор Ветухів підкреслив важливість дальших наукових студій творчости Великого Поета.

Конференція в цілому була високо - культурним святом Пам'яти Великого Поета і Борця; всі доповіді дали багато цінного матеріялу як інформативного, так і ідеологічно-світоглядового.

Л. Л.

ФЛЬОТА МАЄ ТОРПЕДУ ДЛЯ СПИНЕННЯ ПІДВОДНОГО СУДНА

Вашинґтон. — Команда воєнної фльоти виявила, що вже видосконалила і незабаром почне виробляти на великі розміри смертельні торпеди, які женуть з великим поспіхом проти ворожих підводних суден, і можуть їх не тільки спинити, але й знищити. Команда твердить, що нова торпеда творить рішучу загрозу для кожного підводного судна, яке вже знане, або яке щойно буде збудоване. Адмірал М. Ф. Шофел каже, що нову торпеду жене хемічне топливо. Воно починає діяти в хвилині, коли торпеда зіткнеться з водою. На виріб нових торпед буде зроблений видаток з $500,000,000 ще цього року.

СТАВАЙТЕ ЧЛЕНАМИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ, А ТИМСАМИМ І СПІВВЛАСНИКАМИ 12-ЦЯТИ МІЛЬЙОНОВОГО МАЙНА ОРГАНІЗАЦІЇ

З ЖИТТЯ ГРОМАД І ОРГАНІЗАЦІЙ

НЮ ЙОРК, Н. Й.

З вечерниць на видання „Червоної Калини"

Цьогорічні нюйорські мясниці більше ніж дописали. Ніодному з забавових комітетів не приходиться нарікати. Очевидно маємо на думці тільки ті забави, які получені з якоюсь дійсно доброю ціллю.

Добрий початок зробила студентська „Маланка". Не менші осяги мала „Просфора" хору „Думка", який не тільки тішиться загальними симпатіями нюйорського громадянства, але й доброю славою своїх імпрез. Але новістю були цимразом Вечерниці Червоної Калини, названі для традиції „традиційними", бо перенесені на тутешній ґрунт з Краю.

І справді — хто бачив усіх цих гостей на залі Бетовена 3 березня ц. р., гостей „із близька і з далека", а головно цих із далека, той мусів признати, що ця традиція аж ніяк не перевелась та що вона теж й тут має свою дивну, притягальну силу.

Бо де ж, у таку негоду, хуртовину їхали вони зі світів, та ще після важких трудів щоденної праці, ради того, щоб бути „на Калині"...

І кого не бачилось на цій „Калині"! — Всіх знатних громадян давної і нової еміґрації, багато колишніх учасників визвольної війни, які явились разом із ріднею і тішились зустріччю з давними товаришами зброї, раділи і молодніли в цю ніч забавляючись не лише милою гутіркою при столиках, але й разом з молоддю на залі. Багато було знайомих приятелів, які віталиcь, обнімались, цілувались, бо часом не бачились довгі роки та ще роки важкі, повні жаху й несамовитих переживань. Аж тут стрінулись...

І не диво, що опісля по забаві, на запит — хто був на цих вечерницях, один зацікавлений дістав відповідь: „Усі були. Крім вас і хворих на грипу..."

А музик приґравало в цей вечір аж три. Одна до півночі, дві по півночі. Найбільше подобалась та, що грала на своєрідні мотиви. До душі і серця.

Бо Вечерниці Червоної Калини вже такі бувають. Мають свій стиль, свій настрій.

Але найважніше те, що дохід призначений на таке добре діло, як уможливлення продовжування праці видавництва „Червоної Калини". Як довідуємось, Вечерниці дописали і під тим оглядом.

Концерт в честь Ольги Басараб

Концерт в честь Ольги Басараб, що його влаштувало Т-во її імени 25 лютого, був цікавий тим, що він подав виступи кількох генерацій української еміґрації — як старої так і нової. То був спільний виступ нюйорського жіноцтва різного віку на доказ їх пошани до геройзму Ольги Басараб і всіх інших жінок, що гинули і гинуть в боротьбі за визволення України.

Чудесно вив'язалися наші найменші — малий Несвячений, Стефа Хомицька, Ярослав Недільський, показавши, що їх мами зуміли вкласти їм у серце любов до рідної мови.

Пластунки, ті, що мають прийти до громадянської і культурної праці на зміну старшим жінкам, взяли участь у концерті, як окрема і дуже вдала і зіспівана група. „Верховинки" пластової станиці в Ню Йорку.

Надзвичайно вдалий сольоспів п. Марти Кокольської, з акомпаніяментом відомого музика і диригента п. І. Соневицького, показав, що обдарованість п. Кокольської не обмежується лецьтаціями, і що наша громада може сподіватися в ній ще одної співачки з милозвучним і сильним голосом.

Так само надзвичайно приємною точкою був виступ вже всім добре відомого тенорового співака П. Е. Камінського, що разом з майстерним супроводом пані Е. Чапельської дав насолоду слухачам.

Дуже сильне враження на присутніх зробила деклямація п. Т. Котик-Яросевич, що в своєму виступі ніби відтворила перед присутніми похмурі мури тюрми і картину загибелі Ольги Басараб.

Відкрила вечір п. Стефанія Галичин і ним проводила, а реферат про Ольгу Басараб виголосила п. Марія Макарушкова, яка представила ідею, за яку боровся український нарід від часу І. Світової війни і до сьогодні. Прелеґентка висвітлила ролю жіноцтва у визвольних змаганнях, та участь Ольги Басараб у підпільному русі. Прелеґентка підкреслила, що таких геройчних постатей, як Ольга Басараб, що працювали у підпільних організаціях і гинули від рук окупантів України.

Відкрив концерт американським гимном, а закінчив його національним українським гимном Хор Православної Української Церкви св. Володимира в Ню Йорку під орудою професора В. Завітневича. Цей же хор проспівав з властивою йому легкістю і мелодійністю кілька українських пісень, виділивши ще несподівано і окремого соліста, п. Пушкаренка, що добре володіє своїм голосом.

Надпрограмовою точкою була промова др. Катерини Кахно, що говорила про видавничу діяльність Об'єднання Українських Жіночих Організацій Америки. ОУЖ Америки, що взяло на себе культ-освітню і пропагандивну роботу серед американців і українців, першим своїм завданням поставило видати в англійській мові книжку про тих жінок, що боролися як проти німців, так і проти большевиків за визволення України. Це дасть одночасно змогу коротко познайомити американців з історією всього українського руху взагалі. Др. Кахно нагадала присутнім, як інші народи вміють шанувати пам'ять своїх геронїнь, ставлять їм пам'ятники, видають про них книжки, починаючи від Жанни Д'Арк. І ми, українці, що вже довго і уперто змагаємося за волю свого народу, повинні знайомити чужинців з геройчними вчинками борців за незалежність і свободу України.

З нагоди цього концерту, Т-во Ольги Басараб зарядило збірку на видання книжки про жінок героїнь останнього періоду визвольних змагань.

Зложили слідуючі: по $50: Т-во Ольги Басараб, Т-во Лесі Українки і 1-ший відділ Самостійного Золотого Хреста, по $25: Дарія Кульчицька, Анна Середа, Людмила Івченко, Стефанія Галичин, Я. Волошин; по $10: Т-во Дністер, Станіслава Гурин, Ольга Пельц, Марія Близнак, Ольга Калина, Анна Задорожна, Іза Несвячена, Марія Вус, і Марія Погорілець; по $5: Евгенія Юрків, Галь Јермак, Ірена Голюка, д-р Макарушка і Ева Гаврилко; по $2: Константина Миронюк і Л. Миронюк; по $1: П. Луцейко, Г. Вус, Т. Кудлак, М. Кудлак, Т. Росікович, С. Деревянко, І. Терпак, Д. Деркач, В. Мрислацький, І. Недільський, А. Иова, О. Томашівська, Стазька, С. Хоміцька, А. Адлер, Н. Зозульська, Т. Мирош, Н. Базарко, С. Панчук, Н. Яворська, М. Гудима, С. Варох, К. Колиняк, О. Целевич, П. Луців, Гоманюк, Дзівак, Щудло, Стасюк, П. Кучма, Топольна, Біговський, Інж. Макар, І. Зиблекевич, Полик, М. Паньків, І. Івшків, С. Гребиняк, П. Гарасимів, Е. Гузар, Др. Коринець, М. Влох, О. Путяк, П. Крушельницька, П. Каратницька, В. Барка, Дутко, В. Монастирський, І. Галичин, Дичко, Тибор, М. Лебедь, Кавзунь, Кереш, Заганець, Деревницька, С. Стецик, І. Кевало, К. Кальовська, К. Миронюк, О. Олійник, П. Байлова, І. Гуцул, Колосів, С. Вокар, І. Гасило, М. Демидчук, дрібними $33.36. Всіх разом зібраних грошей $518.36. Гроші передано до головної управи Об'єднання Українських Жіночих Організацій в Америці, з призначенням на видання книжки про жінок Героїнь.

Управа Т-ва Ольги Басараб щиро дякує всім артисткам, хорові, та учасникам програми, що виступали безплатно та жертвували свій труд для загальної української справи.

Марія Близнак

ПЕРЕСТЕРІГАЮТЬ УРОЖЕНЦІВ КАРПАТСЬКОЇ УКРАЇНИ

„Карпатська Січ" помістила „Осторогу Центрального Проводу Братства Карпатських Січовиків", звернену до уроженців Карпатської України, якою взивається їх бути обережними перд обіцянками ворожих агентів, не вступати до ворожих організацій, чеських, мадярських і т. д. та не дати себе ловити на різні „теплі державні посади", матеріяльну допомогу та пости у всяких їхніх „Радах", ні теж не вступати до їхніх військових організацій. Заступати закарпатців може тільки Українська Національна Рада, в складі якої є теж державні мужі Карпатської України. Закарпатці мають теж і свою військову організацію, якою є Братство Карпатських Сiчовиків.

Вступайте в члени У. Н. Союзу

КУТОК МОВИ

Д-р Ів. Сидорук

„По Радіо" — це русицизм!

Свобода, 1951, ч. 50, ст. 5, п. з. „До українських видавництв" помістила заклик Мовознавчої Секції УВАН, яка пригадує нам про наш святий обов'язок зберігати чистоту рідної мови на чужині. Дуже слушна заввага! Отже — від слова до діла!

Читаючи стало „Свободу" часто зустрічаю в ній російську форму: прийменника **по з давальним відмінком,** таку чужу й дику в українській мові.

Приклади:

В числі 26, б. цього року, ст. 3, маємо таке: „Театральний гурток виставить комедію **по Гоголю"** — замість правильної форми: **„за Гоголем".** В ч. 28, ст. 2: „... не можна навіть згадувати **по радіо..."** — замість: **„в радіо".** В ч. 57, ст. 4: „Проситься (замість: „просить") **товаришів по зброї** покійного взяти участь в цій сумній молитві — Управа б. Вояків", хоч по-українськи тільки: **„товаришів зброї".**

Такі помилки чуємо й зустрічаємо щодня й усюди, як наслідок довголітньої, російської окупації України. Найбільше типові з них — це: розмова по телефону — замість розмова телефоном, або: телефонна розмова; комунікат по радіо — комунікат крізь, або: в радіо, або: радіокомунікат; виклади по історії — виклади (з) історії; катедра по українському язику — катедра української мови; години приймять по середам і суботам — приймають у середу й суботу; по розміру — розміром, або: на розмір; по змісту — змістом; Він по вимові скидається на галичанина — ...вимовою...; По обличчю нагадує брата — обличчям нагадує..., або на обличчя...; По Дарвіну — за Дарвіном; по наказу; або: за наказом; По досвіду знаю — з досвіду знаю; по тій причині — з тієї причини; по його думці — на його думку; по бажанню — на бажання; по адресі — на адресу; по прізвищу — на прізвище („Я зо Львова попівна, на прізвисько Карпівна". Гр.); по адресі — на адресу; по замовленню — на замовлення; по мірі того — у міру того; по порядку — за порядком, або: у порядок; розвідка по соціології — ...з соціології; підручник по ботаніці — підручник ботаніки; інститут по розсліджені рака — інститут дослідів рака; комі**сія по висвітленню цих питань** — комісія, (щоб) висвітлити ці питання і т. д.

За проф. Синявським „Норми української літературної мови", ст. 274 і далі, прийменник **по лучиться у нас з трьома відтінками: давальним, знахідним і місцевим.**

1). З давальним — в таких випадках:

а) в чисто прислівникових словах, як **по-моєму, по-вашому, по-людському, по-дурному, по-місцевому і т. д.**

б) в іменникових конструкціях на означення розподіловости щодо **предметів** чинности дієслова, як: **В обоїх їх було по Шевченковому „Кобзарю"** (Грінченко); **Кликни й по чабану до нас із стада** (Куліш).

Примітка 1. Останні конструкції вже гублять зв'язок із відмінними словами й наближаються до прислівникових. Це видно з того, що коли замість іменників після прийменника **по** вставити числівникові сполучення, то вони вже будуть не в формі давального, **а знахідного відмінка: дав по п'ять долярів, по сім яблук...** (але **по тисячі, по десятці...)**

Примітка 2. Конструкції з **родовим: по його, по ії, по їх, не по його вийшло,** мабуть, **з'явилися зо складніших конструкцій, як: по його бажанню** (через випад іменника). На це **вказує і зовсім незвичайний при по** родовий і відсутність **н в займенниках** і наголос на **кінці: по його'.**

2). Зо **знахідним по** вживається майже тільки на означення двох тям — мети граматичної дії та межі її. При дієсловах із зазначенням руху до певної мети та таких, як по**слати** іменниковий додаток мети **в'яжеться прийменником по: іти по хліб, поїхати по сіно, послати по рибу, по сіль, по крам** і т. д.

Крім того конструкція з по ще визначає тяму на питання „поки? настільки?", як: **стояв у воді по шию, волосся по плечі, пшениця по пояс** і т. д., та в таких як: **по цей бік, по той бік.**

3). Дуже поширені констру**кції з місцевим після по** досить різнозначні:

а) **на означення місця: ударити по голові, ходити по полю, лазити по деревах** і т. д. Такі конструкції часто набирають відтінків розділовости, на подобу розділовости в дієсловах, отже природньо в'яжуться з **такими** додатковими словами, як „скрізь":

Чувати було по людях, що вони живуть собі, як риба з водою (Г. Барвінок).

б) **На означення підстав таких явищ, якпізнати, побачити, вгадати, помітити: Видно пана по халявах** (Нар. присл.), **я по очах бачу, що він соромиться** (Л. Українка).

в) Далі розвиваються й такі **значення** (прислівникові) як **напр.: По Савці й свитка** (Нар. присл.); **Як по правді** вам сказать (Т. Шевченко); **Працюємо... не тільки по неволі, а й з охоти** (Л. Українка); **Аристократ по душі** (О. Кобилянська); **Аж по році весною...** (І. Франко).

2). **Нарешті** з деякими дієсловами та віддієслівними іменниками конструкція з **по вживається** як складневий архаїзм. Поруч звичайних конструкцій із прийменником **за** при **дієсловах плакати, тужити, сумувати, убиватися** і т. д. бувають і конструкції з по: **По милому вбивається** (слова Грінч.); **Ой чи тужить моя мила по мені** (Ст. Руданський); **Чи мені по тобі сумом сумовати** (П. Куліш).

Але при дієслові (за)дзвонити тільки така конструкція й буває: **І задзвонили вранці-рано по генераловій душі** (Т. Шевченко).

Література:

Ол. Синявський: Норми української літературної мови, 2 вид. Краків-Львів 1941, ст. 274 і д.

Ол. Курило: Уваги до сучасної української літературної мови, Краків-Львів 1942, ст. 118 і д.

Я. Рудницький: Як говорити політературному? Прага 1941, 2 вид. без дати, ст. 52 і д.

П. Ковалів: Чистота і правильність української літературної мови, Мюнхен 1947, ст. 24.

НА ОСІНЬ ЗАПОВІДАЄТЬСЯ ГОЛОВНУ РОЗГРИВКУ В НІМЕЧЧИНІ

Франкфурт, 23 березня. — Є багато познак, що Совєти і їх комуно - німецькі прихвостні підготовляються до головної розгри зі західними аліянтами та Західною Німеччиною на вересень цього року. Розгривка мала б полягати в намаґанні „воз'єднати" Німеччину та пересунути залізну заслону з Лаби на Райн. На той час Совєти вже заповіли „воєнні вправи" своїх шістьох окупаційних армій в районах біля західного кордону. Рівночасно з цим має початися терористична пропаґанда, мовляв, Совєти мають на західних кордонах 30 дивізій і жадна американська чи британська сила не врятує західних німців. Тому, якщо вони бажають заощадити собі страхіть і знищень нової війни — повинні з'єднатися зі Східною Німеччиною.

ЗМІНА ІТАЛІЙСЬКОГО МИРОВОГО ДОГОВОРУ ПЕРЕДЧАСНА

Вашинґтон. — Після того, як італійський уряд звернув увагу урядові Злучених Держав на небезпеку дальшого існування теперішнього мирового договору між Аліянтами й Італією, департамент стейту відповідає, що мировий договір має залишитися надальше. Саме тепер відбуваються приготування до переговорів Чотирьох Потуг, отже там могло б прийти до якогось загального порозуміння і в справі мирових договорів між недавніми ворогами. Італія домагається, щоб їй вільно було озброюватися з уваги на небезпеку від совєтських сателітів.

ЗДА ТВЕРДЯТЬ ЩО РОСІЯ ВЕДЕ ПЕРЕД В ОЗБРОЄННІ

Вашинґтон. — Департамент стейту стверджує, що Росія дальше стоїть на переді цілого світу у видатках на озброєння в тому змислі, що призначує відсотково найбільші суми на озброєння у своєму бюджеті. Коли Західні держави одверто признають, що уживають частину своїх видатків на віднову озброєнь, то Росія дальше повторює, що вона вживає грошей тільки на мирні цілі. А всежтаки, каже департамент стейту, Росія видає 20 відсотків краєвих приходів на виріб зброї, коли Західні країни разом видають 15 відсотків на такі цілі.

ВІДКЛАДАЮТЬ ЗАВЕДЕННЯ ОБМЕЖЕНЬ ДЛЯ СОВЄТСЬКИХ ДИПЛОМАТІВ

Вашинґтон. — Департамент стейту повідомив Конґрес, що подорожування совєтських урядовців у Злучених Державах може бути обмежене кожної хвилини, як тільки зайде потреба і як це буде в інтереси країни. Докищо совєтські дипломати мають свободу подорожування куди їм любо, хоч американським дипломатам у Москві заборонені цілі смуги. Кількість персоналу в американській амбасаді в Москві виносить 101 урядовців і службовиків, а крім того 16 членів з челяді, а в совєтській амбасаді у Вашинґтоні є 88 урядовців і 125 інших осіб.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ У. Н. СОЮЗУ!

ТАРЗАН, ч. 2558. Атака!

Вони робили малий поступ, перебиваючися по небезпечнім збіччу. Вони нераз пролазили такими високими місцями, що Тарзан дивувався, як вони могли вийти живцем.

На однім краю вони ограбили з яєць гніздо тіпдара, коли несподівано Тор завважав...

„Ось тіпдар!" — закликав Тор. „Наш найгірший ворог, Тарзане!".

„Тіпдари ніколи не чуються переможені, доки не згинуть!" — Саме тоді надлітав велетящірка. Три люда зайняли спокійно вижидаюче становище.